

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 635

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 28 iunie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 293 din 17 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 ¹ alin. (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–7
Decizia nr. 314 din 19 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 ¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul	7–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
808. — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 250/2016 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul suplimentar, care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Varianta de ocolire a municipiului Brașov, Tronson II — DN 11 — DN 13”, pe raza localităților Sânpetru și Brașov, din județul Brașov	10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.111. — Ordin al ministrului antreprenoriatului și turismului privind aprobarea Procedurii de implementare a Programului pentru stimularea înființării întreprinderilor mici și mijlocii „Start-up Nation — ROMANIA”	11
1.487. — Ordin al ministrului finanțelor pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.073/2022 privind aprobarea Convenției de implementare a Programului RURAL INVEST	11–12
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 36 din 6 iunie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 293**

din 17 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Constantin Minescu în Dosarul nr. 27.566/245/2018 al Judecătoria Iași — Secția penală, de Moisin Alen Daniel în Dosarul nr. 14.254/197/2019 al Judecătoria Brașov și în Dosarul nr. 4.008/232/2018* al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, de Erli Zsolt Csaba în Dosarul nr. 4.568/235/2019 al Judecătoria Gherla și de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 2.455/108/2018* al Tribunalului Arad — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 31 martie 2022, cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 5 mai 2022. La data de 5 mai 2022, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, potrivit art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, și având în vedere prevederile art. 57 din același act normativ, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 17 mai 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

3. Prin Sentința penală nr. 3.511 din 20 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 27.566/245/2018, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Constantin Minescu într-o cauză având ca obiect soluținarea unei contestații împotriva hotărârii judecătoriaului delegat.

4. Prin Încheierea din 7 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 14.254/197/2019, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) din Legea nr. 254/2013**, excepție ridicată de Moisin Alen Daniel într-o cauză având ca obiect soluținarea cererii de contopire (alte modificări ale pedepsei).

5. Prin Încheierea din 15 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 4.568/235/2019, **Judecătoria Gherla a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) lit. a) din Legea nr. 254/2013**, excepție ridicată de Erli Zsolt Csaba într-o cauză având ca obiect soluținarea unei contestații împotriva hotărârii judecătoriaului delegat.

6. Prin Încheierea din 9 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.008/232/2018*, **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) lit. a) din Legea nr. 254/2013**, excepție ridicată de Moisin Alen Daniel într-o cauză având ca obiect soluținarea unei contestații la executare.

7. Prin Încheierea din 10 august 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2.455/108/2018*, **Tribunalul Arad — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) din Legea nr. 254/2013**, excepție ridicată de Faur Nistor Isai într-o cauză având ca obiect soluținarea unei acțiuni în contencios administrativ și fiscal având ca obiect anularea unui act administrativ.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia apreciază că dispozițiile criticate exclud de la beneficiul compensării categoria deținuților aflați în tranzit și cea a deținuților internați în infirmerii din cadrul locurilor de deținere, în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică. Așa fiind, textul este neconstituțional deoarece exclude de la acordarea beneficiului compensării pentru zilele executate în condiții necorespunzătoare perioadele în care persoanele private de libertate au fost internate în infirmerii din cadrul locurilor de deținere, în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică. Susțin că măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

9. Totodată, autorii excepției apreciază că acordarea zilelor compensatorii trebuie să fie determinată de condițiile efective de cazare și detenție în unitățile sanitare, cu atât mai mult cu cât în multe astfel de unități condițiile de detenție sunt necorespunzătoare. Astfel, devine evident faptul că prevederile

criticate sunt profund injuste și discriminatorii, creând o situație juridică inechitabilă ce afectează una dintre cele mai vulnerabile categorii de persoane private de libertate, și anume persoanele bolnave.

10. În continuare, arată că orice persoană aflată în tranzit rămâne pe toată această perioadă o persoană privată de libertate, care are dreptul la respectarea demnității umane. Excluderea acestei perioade de la beneficiul compensării creează discriminare, reprezentând o gravă abatere de la principiul egalității în drepturi.

11. **Judecătoria Iași — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 este întemeiată. Arată că perioada în care o persoană privată de libertate se află în tranzit poate varia de la o zi la mai multe zile (în speța de față condamnatul s-a aflat în tranzit o perioadă totală de 37 de zile, de regulă câte 7 zile într-o unitate de deținere subordonată Administrației Naționale a Penitenciarelor), ceea ce semnifică faptul că perioada în care persoana s-a aflat în tranzit nu diferă cu nimic, din punctul de vedere al condițiilor de detenție, de situația condamnatilor care se află într-un anumit penitenciar pentru executarea pedepselor. În plus, instanța reține că prin Decizia nr. 15 din 17 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, s-a stabilit că instanța competentă să soluționeze cererile formulate de persoanele condamnate în cursul executării pedepsei este instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii, indiferent dacă locul de deținere este reprezentat de penitenciarul stabilit inițial sau de penitenciarul stabilit prin transferarea definitivă ori temporară a persoanei condamnate. În condițiile în care instanța supremă a apreciat că nu are nicio importanță dacă persoanele private de libertate execută pedeapsa într-un anumit loc de deținere sau se află temporar în acel loc, instanța apreciază că executarea pedepsei nu trebuie să genereze situații discriminatorii față de condamnați, în funcție de caracterul temporar sau definitiv al repartizării pentru executarea pedepsei într-un anumit loc de deținere.

12. În ceea ce privește dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. a) din Legea nr. 254/2013, instanța apreciază că aceste prevederi sunt constituționale, având în vedere că persoanele aflate în infirmerii beneficiază de condiții de cazare diferite de cele ale celorlalți deținuți, astfel încât nu este încălcat principiul egalității în fața legii.

13. **Judecătoria Brașov** apreciază că persoanele care se află în infirmerii sau spitale din cadrul sistemului penitenciarelor din România sau în tranzit nu beneficiază nici măcar de posibilitatea de a se analiza dacă executarea pedepsei în aceste condiții este corespunzătoare, cu atât mai mult cu cât boala ar fi putut surveni ca urmare a acestor condiții necorespunzătoare de detenție, astfel încât legea nu protejează în niciun fel interesele acestora. Cu alte cuvinte, în logica textului criticat se ajunge la situația în care un condamnat care execută pedeapsa aplicată în condiții necorespunzătoare are dreptul să îi fie deduse, ca măsură compensatorie, pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare (chiar dacă acestea nu sunt consecutive), un număr de 6 zile din pedeapsa aplicată, în timp ce unui deținut care se află în tranzit, fiind cazat, chiar și pentru un timp scurt, tot în condiții necorespunzătoare, sau unui deținut aflat în infirmerie sau spital nu i se recunoaște *ope legis* posibilitatea de a i se analiza condițiile de cazare din locurile menționate. Apreciază că prevederile criticate se caracterizează prin lipsa de claritate și previzibilitate și creează o situație discriminatorie. Raportat la aceste considerații,

instanța apreciază că pentru a nu exista nicio formă de discriminare, tuturor deținuților trebuie să li se recunoască dreptul de a le fi analizate condițiile în care execută pedeapsa în sensul art. 55¹ alin. (2) și (3) din Legea nr. 254/2013, fără a se putea prezuma absolut că în rețeaua sanitară a penitenciarelor condițiile corespund standardelor europene.

14. **Judecătoria Gherla** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

15. **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

16. **Tribunalul Arad — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Consideră că prevederile criticate sunt neconstituționale, încălcând dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, prin faptul că prevederile criticate reglementează că nu se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare ziua sau perioada în care persoana a fost internată în infirmerii din cadrul locurilor de deținere, în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică, ori s-a aflat în tranzit, se creează o discriminare între aceste persoane și persoanele care execută pedeapsa în condiții necorespunzătoare, în accepțiunea art. 55¹ alin. (3) din Legea nr. 254/2013, deoarece pot exista și în aceste incinte condiții necorespunzătoare cum ar fi: igrasie, mucegai, spațiu mai mic de 4 mp, lipsa luminii, a aerului etc.

17. Apreciază că nu există nicio justificare obiectivă pentru a nu se lua în considerare condițiile necorespunzătoare de cazare ale unei persoane care este în tranzit într-un penitenciar și care se află cazată în aceleași condiții necorespunzătoare ca persoanele cazate permanent în acel penitenciar cărora li se iau în considerare condițiile necorespunzătoare. Această reglementare creează discriminare între persoanele care se găsesc în aceeași situație, fiind încălcate dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Guvernul**, în Dosarul nr. 1.464D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Susține că instanța de contencios constituțional a stabilit în mod constant în jurisprudența sa că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite, tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. Arată că, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, s-a optat pentru excluderea de la considerarea ca executată într-un spațiu necorespunzător a perioadei în care deținutul a fost internat în spital, deoarece regimul specific acordat acestora nu este de natură a determina suprapopularea. De asemenea, tranzitul a fost exclus datorită condițiilor specifice transportului care nu pot fi raportate la cerințele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Arată că, potrivit art. 57 din Legea nr. 254/2013, asigurarea

respectării drepturilor persoanelor condamnate se realizează de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate. Potrivit art. 56 din aceeași lege, persoanele condamnate pot face plângere la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, în termen de 10 zile de la data când au luat cunoștință de măsura luată, împotriva măsurilor luate de către administrația penitenciarului.

20. În cazul în care persoana condamnată este transferată la un alt penitenciar, judecătorul de supraveghere a privării de libertate poate asculta persoana în cauză, în condițiile art. 29, sau poate solicita ascultarea acesteia de către judecătorul de supraveghere a privării de libertate de la noul loc de deținere, care înaintează declarația luată. Judecătorul de supraveghere a privării de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 15 zile de la primirea acesteia, iar încheierea judecătorului de supraveghere a privării de libertate se comunică persoanei condamnate și administrației penitenciarului, în termen de 3 zile de la data pronunțării acesteia. Prin urmare, Guvernul apreciază că dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. a) din Legea nr. 254/2013 satisfac exigențele constituționale, urmărindu-se punerea în executare a pedepselor privative de libertate și reintegrarea în societate a persoanelor private de libertate, cu respectarea drepturilor acestora.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 55¹ alin. (5) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013. Dispozițiile art. 55¹ au fost introduse prin art. I pct. 3 din Legea nr. 169/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 18 iulie 2017. Ulterior, dispozițiile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal au fost abrogate prin art. II pct. 2 din Legea nr. 240/2019 privind abrogarea Legii nr. 169/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și pentru modificarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1028 din 20 decembrie 2019. Curtea reține că art. III din Legea nr. 240/2019 prevede că: *„Prevederile art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare, se aplică persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate, a măsurilor preventive privative de libertate, minorilor*

care execută măsuri educative în centre de detenție, în centre educative sau în penitenciare, respectiv minorilor care au executat pedepse în penitenciare, potrivit Legii nr. 15/1968 privind Codul penal al României, cu modificările și completările ulterioare, și care execută, la data intrării în vigoare a prezentei legi, măsuri educative în centre de detenție, în aplicarea art. 21 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 289/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, pentru perioada cuprinsă între 24 iulie 2012 și data intrării în vigoare a prezentei legi”.

24. În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, referitoare la condiția ca textul criticat să fie „în vigoare”, Curtea reține că dispozițiile abrogate se aplică în continuare persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate, urmând ca acestora să li se aplice măsura compensatorie prevăzută de art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, pentru perioada cuprinsă între 24 iulie 2012 și data intrării în vigoare a Legii nr. 240/2019. Așa fiind, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea constată că dispozițiile criticate îndeplinesc condiția de a fi „în vigoare”, putând analiza constituționalitatea acestora.

25. Dispozițiile criticate au următorul conținut: *„În sensul prezentului articol, nu se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare ziua sau perioada în care persoana a fost: a) internată în infirmerii din cadrul locurilor de deținere, în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică;*

b) în tranzit.”

26. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 referitor la statul român, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate prevederi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, după cum urmează: art. 3 referitor la interzicerea torturii, art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie, art. 13 referitor la dreptul la un remediu efectiv, art. 14 referitor la interzicerea discriminării, art. 17 referitor la interzicerea abuzului de drept, art. 41 referitor la satisfacția echitabilă și art. 46 referitor la forța obligatorie și executarea hotărârilor.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) lit. a) din Legea nr. 254/2013, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 745 din 20 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 4 februarie 2021. Cu acel prilej, Curtea a observat că Legea nr. 254/2013 realizează o distincție între situația reglementată de dispozițiile art. 55¹ alin. (3) lit. a) și cea reglementată de dispozițiile art. 55¹ alin. (5), din perspectiva executării pedepsei în condiții necorespunzătoare. Curtea a reținut că cele două categorii de persoane condamnate la pedepse penale privative de libertate se află în situații diferite din punctul de vedere al timpului petrecut în spațiile de cazare reglementate de

dispozițiile Legii nr. 254/2013 anterior menționate și al specificului activităților realizate în cadrul lor.

28. Astfel, în timp ce persoanele condamnate cazate în penitenciare petrec în interiorul acestora toată perioada de timp corespunzătoare duratei pedepsei, cele internate în infirmerii sau în spitale se află în incinta acestora pentru perioade mai scurte de timp, respectiv până la ameliorarea sau tratarea afecțiunilor de care suferă. Prin urmare, cazarea persoanelor condamnate în cadrul penitenciarelor, ipoteză prevăzută la art. 55¹ alin. (3) lit. a) din Legea nr. 254/2013, reprezintă regula, în timp ce prezența unor astfel de persoane în cadrul unităților medicale, prevăzută la art. 55¹ alin. (5) lit. a) din același act normativ, constituie excepția de la aceasta. Totodată, scopul pentru care persoanele condamnate sunt cazate în cele două categorii de spații de detenție este diferit.

29. Persoanele aflate în penitenciare desfășoară activitățile specifice regimului de detenție ce le-a fost stabilit, în timp ce persoanele condamnate internate în infirmerii și în spitale beneficiază de îngrijirile medicale necesare, motiv pentru care unitățile medicale în care acestea sunt internate sunt amenajate și adaptate în acord cu nevoia desfășurării activităților medicale corespunzătoare.

30. Așa fiind, reglementarea de către legiuitor a unui regim de executare diferit din punctul de vedere al condițiilor de cazare în cele două ipoteze juridice mai sus menționate are la bază criteriile obiective, ce rezidă în timpul pe care persoanele condamnate îl petrec în cele două categorii de spații de cazare și în specificul activităților desfășurate în cadrul lor.

31. În continuare, Curtea a reținut că, pe de-o parte, prevederile constituționale ale art. 21 și 24 reglementează accesul liber la justiție și dreptul la apărare, iar, pe de altă parte, dispozițiile de lege criticate reglementează situațiile în care executarea pedepsei nu se consideră a fi realizată în condiții necorespunzătoare. Or, având în vedere conținutul reglementării criticate, Curtea reține că prevederile constituționale ale art. 21 și 24 nu au incidență în cauză. De altfel, prin Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, Curtea a stabilit, cu valoare de principiu, că, pentru a fi îndeplinite exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, motivele de neconstituționalitate invocate trebuie să aibă legătură cu textul criticat. Totodată, Curtea reține că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este incidentă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

32. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate sunt valabile și în prezenta cauză.

33. În continuare, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013, Curtea reține că, prin Decizia nr. 242 din 8 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 8 iulie 2021, paragrafele 62 și 63, referitor la obiectul de reglementare al dispozițiilor art. 55¹ din Legea nr. 254/2013, a constatat că acestea se referă la instituirea unui mecanism de calculare a pedepsei executate efectiv în cazul plasării persoanei condamnate în condiții necorespunzătoare de cazare, mecanism aplicabil în cazul analizării condițiilor de acordare a liberării condiționate. Cu privire la scopul reglementării, Curtea, prin Decizia nr. 760 din 28 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295

din 8 aprilie 2020, paragrafele 14 și 17, a reținut, pe de-o parte, că dispozițiile legale se referă la instituirea unei măsuri compensatorii pentru condiții necorespunzătoare în cazul cazării în centrele de detenție din România a persoanelor aflate în executarea unor pedepse privative de libertate ori a unor măsuri preventive, iar, pe de altă parte, că soluția legislativă urmărește remediarea problemelor structurale legate de supraaglomerare, precum și a urmărilor acestora, în așa fel încât să fie respectate dispozițiile art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care interzic în termeni categorici tortura sau tratamentele și pedepsele inumane sau degradante. Totodată, prin Decizia nr. 423 din 23 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 11 august 2020, paragraful 21, Curtea a observat că, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 169/2017, reglementarea are ca scop acordarea unei compensații persoanelor care execută pedepse privative de libertate în condiții de supraaglomerare severă, contribuind, în același timp, la degrevarea penitenciarelor. Mecanismul astfel instituit este caracterizat ca fiind o vocație a „condamnatului”, legiuitorul delimitând astfel sfera destinatarilor beneficiului legal al compensării. Totodată, prin Decizia nr. 620 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 26 ianuarie 2021, Curtea a statuat că această modalitate de calcul se aplică, spre deosebire de celelalte prevăzute de art. 96 din Legea nr. 254/2013, și persoanelor condamnate la detențiunea pe viață. Așa fiind, rezultă că, în principiu, mecanismul de calculare a pedepsei executate efectiv în cazul plasării persoanei condamnate în condiții necorespunzătoare de cazare este aplicabil tuturor persoanelor condamnate la detențiunea pe viață sau la pedeapsa închisorii.

34. Curtea constată că dispozițiile art. 55¹ alin. (5) din Legea nr. 254/2013 instituie o excepție de la această regulă, în sensul că nu se consideră executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare ziua sau perioada în care persoana a fost internată în infirmeriile din cadrul locurilor de deținere, în spitalele din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, a Ministerului Afacerilor Interne sau din rețeaua sanitară publică ori în tranzit. În ceea ce privește prima ipoteză, reglementată de dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. a) din Legea nr. 254/2013, Curtea observă că instanța de contencios constituțional a statuat deja că aceasta nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție. În ceea ce privește ipoteza reglementată de art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013, Curtea observă că aceasta are în vedere perioada în care persoana condamnată se află „în tranzit”.

35. Curtea reține că, potrivit Regulamentului de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 11 aprilie 2016, și a Deciziei directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 704/2016 privind profilarea locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 14 noiembrie 2016, atât „persoanele private de libertate aflate în tranzit”, cât și cele care nu sunt considerate a fi aflate în tranzit sunt reprezentate de persoane condamnate aflate în executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață și de persoane față de care s-a dispus măsura preventivă a arestului preventiv, fără nicio deosebire.

36. Așa fiind, Curtea apreciază că persoanele menționate anterior se află în situații identice, și anume persoane

condamnate aflate în executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață sau persoane față de care s-a dispus măsura preventivă a arestului preventiv.

37. În continuare, Curtea apreciază că trebuie analizat în ce măsură diferența de situație dintre categoriile anterior menționate poate apărea din punctul de vedere al locului de deținere. Curtea reține că, potrivit art. 1 lit. f) din Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 704/2016, se aprobă profilarea locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, cu următorul cuprins: „*stabilirea locurilor de deținere în care se efectuează tranzitul persoanelor private de libertate transferate între unitățile subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor, conform anexei nr. 6*” la această decizie (anexă publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 bis din 14 noiembrie 2016). Curtea observă că toate aceste locuri de deținere sunt subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor, fiind, în primul rând, destinate executării pedepselor privative de libertate.

38. Totodată, Curtea observă că față de niciunul dintre aceste locuri de deținere nu există prezumția respectării sau nerespectării normelor necesare cazării corespunzătoare. Astfel, pentru persoanele care execută pedeapsa în aceste locuri de deținere se va analiza pentru fiecare zi/perioadă îndeplinirea/neîndeplinirea acestor condiții. În egală măsură, persoanele aflate în tranzit în aceste penitenciare sunt cazate în spații de deținere față de care, de asemenea, nu subsistă prezumția respectării sau nerespectării normelor necesare cazării corespunzătoare. Chiar și în cazul organizării unor spații speciale de detenție în cadrul acestor locuri de deținere, utilizate exclusiv pentru persoanele private de libertate aflate în tranzit, nu se poate institui o prezumție absolută a respectării sau a nerespectării de către acestea a condițiilor unei cazări corespunzătoare.

39. Așa fiind, Curtea constată că, din perspectiva locurilor de deținere, nu poate fi decelată o diferență între categoria persoanelor care execută pedeapsa în aceste locuri de deținere și categoria persoanelor private de libertate aflate în tranzit. Or, în condițiile în care, indiferent de interpretarea dată noțiunii de „persoane private de libertate aflate în tranzit”, se constată că nu există nicio diferență între aceste persoane și persoanele care execută pedeapsa în locurile de deținere în care se efectuează tranzitul celor dintâi nu poate fi acceptată nici modalitatea de reglementare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013. Cu alte cuvinte, din perspectiva mecanismului de calculare a pedepsei executate efectiv în cazul plasării persoanei condamnate în condiții necorespunzătoare de cazare, Curtea reține că între o persoană care execută pedeapsa într-un loc de deținere și o altă persoană care, pentru anumite perioade de timp, se află temporar în același loc de deținere ca prima nu există nicio diferență de situație care să determine aplicarea unui tratament diferit.

40. Având în vedere cele anterior expuse, rezultă că, prin dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013, legiuitorul a instituit un tratament diferit unor situații identice, fără a exista un criteriu obiectiv și rațional, ceea ce contravine prevederilor art. 16 din Constituție. În ceea ce privește principiul egalității, Curtea, prin Decizia nr. 244 din 20 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 27 mai 2021, paragraful 24, a reținut că, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din

8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014). Așadar, nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014). În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat. Așadar, Curtea a reținut că sintagma „fără privilegii și fără discriminări” din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție privește două ipoteze normative distincte, iar incidența uneia sau alteia dintre acestea implică, în mod necesar, sancțiuni de drept constituțional diferite, astfel cum s-a arătat mai sus.

41. Având în vedere aceste repere jurisprudențiale, Curtea apreciază că în cauza de față este incident art. 16 alin. (1) din Constituție, teza referitoare la interzicerea discriminării, fapt ce are ca urmare aplicarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1)—(4) și alin. (6)—(8) din Legea nr. 254/2013 și pentru perioada aflării în tranzit a persoanelor private de libertate, dacă se constată că această perioadă a fost executată în condiții necorespunzătoare.

42. În continuare, Curtea constată că printre locurile de deținere în care se efectuează tranzitul persoanelor private de libertate transferate între unitățile subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor se pot regăsi inclusiv spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor (a se vedea, pct. 8 din anexa nr. 6 la Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 704/2016). Având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 745 din 20 octombrie 2020, Curtea constată că argumentele anterior expuse nu se aplică persoanelor private de libertate aflate în tranzit în spitale din rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor, astfel că față de acestea nu se poate reține o încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție.

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal și cu unanimitate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. a) din Legea nr. 254/2013,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Constantin Minescu în Dosarul nr. 27.566/245/2018 al Judecătorei Iași — Secția penală, de Moisin Alen Daniel în Dosarul nr. 14.254/197/2019 al Judecătorei Brașov și în Dosarul nr. 4.008/232/2018* al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, de Erli Zsolt Csaba în Dosarul nr. 4.568/235/2019 al Judecătorei Gherla, de Faur Nistor Isai în Dosarul nr. 2.455/108/2018* al Tribunalului Arad — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. b) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale acelorași instanțe și constată că dispozițiile art. 55¹ alin. (5) lit. a) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, Judecătorei Iași — Secția penală, Judecătorei Brașov, Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, Judecătorei Gherla și Tribunalului Arad — Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 314

din 19 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cătălin Brușten și Ioana-Catrinel Brușten în Dosarul nr. 6.603/3/2018* al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 789D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, în acord cu jurisprudența în materie a Curții, exemplificând, în acest sens, Decizia nr. 734 din 21 noiembrie 2019 și Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 6.603/3/2018*, **Tribunalul București — Secția a II-a**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, excepție ridicată de Florin-

contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Florin-Cătălin Brușten și Ioana-Catrinel Brușten într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anulare a unui act administrativ.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că textul de lege criticat este lipsit de claritate și previzibilitate, deoarece nu se poate ști cu certitudine care a fost voința legiuitorului în ceea ce privește sfera persoanelor exceptate de la beneficiul intrării în legalitate. În concret, se arată că nu este clar dacă situația în care se află autorii excepției, cărora le-a fost anulat, în anul 2012, pe cale judecătorească, o autorizație de construire legal obținută și în baza căreia fusese deja edificată, în anul 2010, o construcție, se încadrează în cele două ipoteze ale textului — *construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire* — care atrag imposibilitatea inițierii sau aprobării unei documentații de urbanism cu scopul intrării în legalitate. Prin urmare, în contextul aplicării a aceleiași sancțiuni a imposibilității intrării în legalitate, indiferent de circumstanțe cum este cea în care se află autorii excepției, textul legal criticat instituie și un regim discriminatoriu între persoanele care au construit cu respectarea autorizației de construire și cele care au edificat de la bun început fără respectarea prevederilor autorizației sau chiar fără existența ei.

6. Deși incidența textului criticat este incertă în această redactare față de situația litigioasă din speță, autorii excepției motivează pe larg legătura acesteia cu soluționarea cauzei, în sensul că „din cauza impreciziei și a lipsei clarității termenilor folosiți, instanța de judecată nu ar putea pronunța o hotărâre legală și temeinică, exprimarea legiuitorului fiind una echivocă”. În speță, textul legal criticat a fost invocat constant de pârât pentru a justifica refuzul de a permite intrarea în legalitate, prin emiterea unei noi autorizații de construire.

7. În contextul carențelor de calitate a dispozițiilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001, se mai susține că, pentru a fi respectată, o lege trebuie să normeze o anumită conduită într-un mod clar, precis și previzibil, astfel încât să fie înțeleasă de destinatarul ei, acestuia fiindu-i asigurată posibilitatea de a prevedea, într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele ce pot rezulta dintr-un act determinat. Principiul respectării legilor, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, impune autorității legiuitoare să edicteze norme care să respecte cerințele de calitate a actelor normative, și anume claritatea, precizia și previzibilitatea.

8. Cu referire la nesocotirea egalității în drepturi, autorii mai arată că prin introducerea interdicției prevăzute de art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 s-a creat un regim privilegiat pentru cei care, fiind în aceeași situație cu autorii excepției, au intrat din orice motiv în legalitate anterior apariției acestei modificări legislative. Practic, dreptul de a intra în legalitate, permis de Legea nr. 350/200 până la introducerea, în anul 2011, a interdicției prevăzute de art. 56¹, a fost afectat de condiția suspensivă a intentării unei acțiuni în justiție și de celeritatea procedurilor judiciare, ceea ce determină ca două situații obiectiv identice să intre sub regimuri juridice diferite, contrar art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală și jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la privilegiu și discriminări.

9. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția este

neîntemeiată, motivând, totodată, legătura dispozițiilor criticate cu soluționarea cauzei din perspectiva temeiului invocat de autoritatea pârâtă.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001, introduse prin art. I pct. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 11 februarie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 190/2013 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 10 iulie 2013. Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

Art. 56¹. — „Nu pot fi inițiate și aprobate documentații de urbanism care au ca scop intrarea în legalitate a unor construcții edificate fără autorizație de construire sau care nu respectă prevederile autorizației de construire.”

14. În opinia autorilor excepției, textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), cu privire la exigențele de calitate a legii, și ale art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici asemănătoare și prin raportare la aceleași norme fundamentale invocate și în prezenta cauză, Curtea pronunțând în acest sens Decizia nr. 286 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 31 iulie 2014, Decizia nr. 734 din 21 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 19 februarie 2020, și Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 15 aprilie 2020.

16. Cu referire la pretinsa nerespectare a exigențelor de calitate a legii, impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea, respingând excepția ca neîntemeiată, a reținut, în esență, că inexistența unor excepții de la interdicția de a intra în legalitate nu poate avea semnificația imprevizibilității normei juridice criticate sau a lipsei sale de claritate, ci exprimă fără echivoc voința legiuitorului român de a elimina în mod imperativ orice

posibilitate de derogare de la regimul legal al executării construcțiilor, asigurând, astfel, o egalitate absolută de tratament juridic între toți destinatarii legii. Aprecierile cazuistice, pe fondul unei reglementări cu caracter derogatoriu sau condițional, ar crea, în realitate, posibilitatea eludării normelor incidente în acest domeniu și ar afecta, astfel, scopul legii de protejare a intereselor generale ale comunității (Decizia nr. 5 din 14 ianuarie 2020, paragraful 28, precitată).

17. În ceea ce privește pretinsul tratament discriminatoriu, interzis de art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a reamintit jurisprudența sa constantă (de exemplu, Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996), prin care a statuat că, dacă prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv ca defavorabile, prin prisma propriilor lor interese, acest fapt nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective. Totodată, Curtea a constatat că dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate nu sunt de natură să creeze un regim discriminatoriu pentru persoanele care, pentru a obține autorizație de construire pentru clădiri edificate în lipsa acesteia, trebuie să obțină aprobarea unei documentații de urbanism și cele care, anterior modificărilor introduse prin textul de lege criticat, au intrat în legalitate fără a fi obligate să facă astfel de demersuri (Decizia nr. 734 din 21 noiembrie 2019, paragraful 22, precitată).

18. Întrucât nu au apărut elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței în această materie a Curții Constituționale, soluția pronunțată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

19. În plus față de cele statuate în jurisprudența sa în materie, Curtea reamintește că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări (Decizia

nr. 785 din 23 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 14 februarie 2022, paragraful 34).

20. Față de susținerile autorilor privind lipsa de claritate a textului criticat și, în consecință, discriminarea destinatarii legii din perspectiva intrării în vigoare a interdicției de a intra în legalitate prevăzute de art. 56¹ din Legea nr. 350/2001, Curtea observă că prin art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2011, legiuitorul a amânat intrarea în vigoare a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001, cu modificările și completările ulterioare, pentru data de 1 ianuarie 2012. În condițiile în care ordonanța de urgență menționată, prin care a fost introdusă respectiva interdicție, a intrat în vigoare la data de 11 februarie 2011, rezultă că legiuitorul a acordat persoanelor beneficiare ale unor documentații de urbanism eliberate anterior datei intrării în vigoare a modificării legislative un anumit interval de timp — cuprins între 11 februarie 2011 și 1 ianuarie 2012 — tocmai în scopul intrării în legalitate, în sensul de a-și valorifica drepturile conferite de aceste documentații potrivit legii aplicabile la data emiterii lor. Prin urmare, nu se poate pretinde o lipsă de previzibilitate a textului legal criticat în sensul neînțelegerii conduitei de urmat de către destinatarii acestuia și nici necunoașterea voinței legiuitorului în această materie, care a acordat o perioadă tranzitorie în care persoanele interesate puteau lua măsurile corespunzătoare pentru intrarea în legalitate. Lipsa de diligență sau necunoașterea legii nu pot fi invocate cu titlu de viciu de neconstituționalitate a legii.

21. Totodată, Curtea observă că susținerile autorilor vizează modalitatea de aplicare concretă a legii la speța lor individual determinată, aspect ce ține de competența exclusivă a instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei de contencios administrativ în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, excedând competenței Curții Constituționale.

22. Având în vedere cele de mai sus, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul va fi respinsă, ca neîntemeiată.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin-Cătălin Brușten și Ioana-Catrinel Brușten în Dosarul nr. 6.603/3/2018* al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 56¹ din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 250/2016 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul suplimentar, care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Varianta de ocolire a municipiului Brașov, Tronson II — DN 11 — DN 13”, pe raza localităților Sânpetru și Brașov, din județul Brașov

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, precum și al art. 9 alin. (8), art. 11 alin. (7) și al art. 32 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 250/2016 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul suplimentar, care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național „Varianta de ocolire a municipiului Brașov, Tronson II — DN 11 — DN 13”, pe raza localităților Sânpetru și Brașov, din județul Brașov, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 14 aprilie 2016, se modifică după cum urmează:

— **Pozițiile nr. crt. 160, 161 și 279 se modifică, în condițiile legii, în sensul actualizării categoriei de folosință și a sumelor individuale aferente despăgubirilor, în conformitate cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.**

Art. II. — Suma devenită disponibilă, conform art. I se restituie la bugetul de stat în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei hotărâri.

Art. III. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., răspunde de realitatea datelor înscrise în lista cuprinzând imobilele proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național, de corectitudinea datelor înscrise în documentele care au stat la baza stabilirii acestora, precum și de modul de restituire, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei devenite disponibilă potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
p. Viceprim-ministru, ministrul transporturilor și infrastructurii,
Constantin-Gabriel Bunduc,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 23 iunie 2022.
Nr. 808.

ANEXĂ

LISTA

cuprinzând imobilele proprietate privată situate pe amplasamentul suplimentar al lucrării de utilitate publică de interes național „Varianta de ocolire a municipiului Brașov, Tronson II — DN 11 — DN 13”, aflate pe raza localităților Sânpetru și Brașov, din județul Brașov, proprietarii sau deținătorii acestora, precum și sumele individuale aferente despăgubirilor

Nr. crt.	Nr. crt. din Hotărârea Guvernului nr. 250/2016	Județul	UAT	Numele și prenumele proprietarului/deținătorului imobilului	Suprafața totală (m ²)	Categoria de folosință	Tarlaua/Parcela inițială	Numărul cadastral/ Nr. top.	Numărul cărții funciare	Suprafața de expropriere (mp)	Valoarea de despăgubire a terenului, conform Legii nr. 255/2010 [lei]
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1.	160	Brașov	Sânpetru	Țândărică Marcela	3739	A	T.62	1118 suprapus cu coridor cad. 110143 Sânpetru	101070 Sânpetru	1.296	22.952,16
2.	161	Brașov	Sânpetru	Țândărică Marcela	3739	A	T.62	1118 suprapus cu coridor cad. 110332 Sânpetru	101070 Sânpetru	101	1.788,71
3.	279	Brașov	Brașov	Țândărică Marcela	3739	A	—	1118 suprapus cu coridor cad. 144679 Brașov	101070 Sânpetru	31	549,01

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ANTREPRENORIALULUI ȘI TURISMULUI

ORDIN

privind aprobarea Procedurii de implementare a Programului pentru stimularea înființării întreprinderilor mici și mijlocii „Start-up Nation — ROMANIA”

Având în vedere:

- prevederile Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare;
- prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.327/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Antreprenoriatului și Turismului, cu modificările ulterioare;
- prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;
- prevederile Regulamentului CE nr. 1.407/2013 privind aplicarea art. 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis*, cu modificările și completările ulterioare;
- Referatul de aprobare nr. 141.068 din 22.06.2022, întocmit de către Direcția generală antreprenoriat și programe de finanțare;

ministrul antreprenoriatului și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de implementare a Programului pentru stimularea înființării întreprinderilor mici și mijlocii „Start-up Nation — ROMANIA”, al cărei conținut este prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală antreprenoriat și programe de finanțare și agențiile pentru întreprinderi mici și mijlocii, atragere de investiții și promovare a exportului vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul antreprenoriatului și turismului,
Florin-Sergiu Dobrescu,
secretar de stat

București, 23 iunie 2022.
Nr. 1.111.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 bis, care se poate achiziționa de la Biroul pentru relații cu publicul din Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București.

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.073/2022 privind aprobarea Convenției de implementare a Programului RURAL INVEST

În temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Anexa la Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.073/2022 privind aprobarea Convenției de implementare a Programului RURAL INVEST, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 3 mai 2022, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatele (4), (5) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Durata maximă a finanțărilor în cazul creditelor de investiții este de 72 de luni, fără posibilitate de prelungire. În cazul refinanțărilor, maturitatea creditului acordat în cadrul Programului nu poate depăși 72 de luni de la momentul acordării inițiale.

(5) Durata maximă a finanțărilor în cazul creditelor/liniilor de credit pentru capital de lucru este de 36 de luni, fără posibilitate de prelungire. În cazul creditelor acordate pentru refinanțarea unor credite pentru finanțarea capitalului de lucru, maturitatea

creditului nou-acordat în cadrul Programului RURAL INVEST va fi de maximum 36 de luni, dar fără a depăși scadența maximă a creditului/liniei de credit care se refinanțează.

.....
(7) Durata maximă a finanțărilor în cazul creditelor pentru capital de lucru acordate pe baza adevărinței de depozitare este de 6 luni, fără posibilitate de prelungire.”

2. La articolul 4 alineatul (1), literele b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) comisionul de risc reprezintă suma datorată M.F. de beneficiarul Programului. Comisionul de risc se calculează de către FGCR pentru întreaga perioadă de valabilitate a garanției și, după caz, până la data înregistrării la FGCR a cererii de plată, cu un procent diferențiat în funcție de durata garanției și de tipul beneficiarului de credit, fiind aplicat la valoarea/soldul estimat(ă) a/al garanției la sfârșitul anului/anilor de derulare a garanției.

Obligația de plată a comisionului de risc este acoperită din ajutorul sub formă de grant primit de beneficiar pe toată durata de valabilitate a garanției. Comisionul de risc se regularizează la scadența finală a creditului sau, după caz, la data înregistrării la FGCR a cererii de plată, în funcție de soldul efectiv al garanției, pentru întreaga perioadă de derulare a garanției sau, după caz, până la data înregistrării la FGCR a cererii de plată, prin plata diferenței de către beneficiar, dacă este cazul.

După încetarea aplicabilității schemei de ajutor de stat, pentru noile credite contractate, sumele reprezentând comisionul de risc se calculează de către FGCR și se virează de către beneficiarii Programului într-un cont de venituri bugetare distinct, deschis la unitățile Trezoreriei Statului din cadrul organelor fiscale centrale competente în administrarea obligațiilor fiscale datorate de aceștia.

Formula de calcul al comisionului de risc este următoarea:

Comision de risc = (valoarea¹/soldul² garanției la data de 31 decembrie a anului anterior * procent comision anual * nr. de luni de garantare din anul respectiv³)/12.

Prin ordin al ministrului finanțelor procentul comisionului de risc va fi stabilit diferențiat în funcție de durata garanției de stat și de tipul beneficiarului de credit.

c) comisionul de administrare reprezintă suma cuvenită FGCR pentru remunerarea activității de analiză, acordare, monitorizare și administrare a garanțiilor, al cărei nivel se stabilește anual prin ordin al ministrului finanțelor și se suportă din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Finanțelor — Acțiuni generale în cadrul schemei de ajutor de stat asociate acestui program.

Comisionul de administrare se regularizează la scadența finală a creditului sau, după caz, până la data înregistrării la FGCR a cererii de plată, în funcție de soldul efectiv al creditului, pentru întreaga perioadă de derulare a creditului sau, după caz, până la data înregistrării la FGCR a cererii de plată, prin plata diferenței de către beneficiar sau FGCR, după caz. În cazul

renunțării la garanție, comisionul de administrare se restituie M.F. dacă creditul nu a fost utilizat.

După încetarea schemei de ajutor de stat, pentru noile credite contractate, comisionul de administrare se datorează FGCR de către beneficiarul Programului și este virat direct de către beneficiar sau prin intermediul instituției de credit pe toată perioada de valabilitate a garanției sau, după caz, până la data înregistrării la FGCR a cererii de plată și este calculat la valoarea/soldul garanției la sfârșitul anului/anilor de derulare a garanției.

Formula de calcul al comisionului de administrare pentru garanțiile aferente tuturor categoriilor de credite acordate în cadrul Programului este următoarea:

Comision de administrare = (valoarea⁴/soldul⁵ garanției la data de 31 decembrie a anului anterior * procent comision anual * nr. de luni de garantare din anul respectiv⁶)/12.

¹ În anul acordării garanției, comisionul de risc se calculează la valoarea maximă a garanției. Pentru liniile de credit fără grafic de rambursare, în formula de calcul al comisionului de risc se utilizează pentru toată perioada de creditare valoarea maximă a garanției.

² Pentru anii următori de acordare a garanției, comisionul de risc se calculează la soldul estimat al garanției pentru anul anterior, cu excepția liniilor de credit fără grafic de rambursare.

³ Inclusiv luna în care intră în vigoare garanția, exclusiv ultima lună de valabilitate a garanției de stat.

⁴ În anul acordării garanției, comisionul de administrare se calculează la valoarea maximă a garanției. Pentru liniile de credit fără grafic de rambursare, în formula de calcul al comisionului de risc se utilizează pentru toată perioada de creditare valoarea maximă a garanției.

⁵ Pentru anii următori de acordare a garanției, comisionul de administrare se calculează la soldul estimat al garanției la data de 31 decembrie a anului anterior, cu excepția liniilor de credit fără grafic de rambursare.

⁶ Inclusiv luna în care intră în vigoare garanția, exclusiv ultima lună de valabilitate a garanției de stat."

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 23 iunie 2022.
Nr. 1.487.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 36

din 6 iunie 2022

Dosar nr. 585/1/2022

Valentina Vrabie — președintele delegat al Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție
Rodica Zaharia — judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă — judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa — judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță — judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula — judecător la Secția a II-a civilă
Csaba Bela Nasz — judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu — judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă — judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan — judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru — judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 585/1/2022, este legal

constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 36 alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Valentina Vrabie, președintele delegat al Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă domnul magistrat-asistent Cristian Balacciu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția civilă, în Dosarul nr. 98/99/2020/a1, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care

a fost comunicat părților, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; numai apelantul-pârât a depus un punct de vedere la raport, în termenul legal, prin care a susținut că sesizarea este admisibilă.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Iași — Secția civilă a dispus, prin Încheierea din 2 martie 2022, în Dosarul nr. 98/99/2020/a1, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 180 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, după închiderea procedurii de insolvență, mai poate fi soluționată o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 169 din aceeași lege?

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

8. *Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare* (Legea nr. 85/2014)

Art. 169. — „(1) La cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte sau întregul pasiv al debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, fără să depășească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice alte persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte: (...)

(3) Cererea introdusă în temeiul alin. (1) sau, după caz, alin. (2) se va judeca separat, formându-se un dosar asociat.” (...)

Art. 173. — (...) „(2) După închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi repartizate de către executorul judecătoresc potrivit prevederilor prezentului titlu, în temeiul tabelului definitiv consolidat de creanțe pus la dispoziția sa de către lichidatorul judiciar.”

Art. 180. — „Prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul judiciar și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditorii, titularii de drepturi de preferință, acționarii sau asociații.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Iași la data de 20 noiembrie 2020 cu nr. 98/99/2020/a1, lichidatorul judiciar C.I.I. B.M. a solicitat instanței să dispună obligarea pârâtului R.A.I. la suportarea pasivului societății debitoare E.R. — S.R.L.

10. Prin Sentința civilă nr. 624/2021 din 14 octombrie 2021, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea și l-a obligat pe pârât să suporte pasivul debitoare E.R. — S.R.L., în temeiul art. 169 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2014.

11. Împotriva acestei sentințe pârâtul a declarat apel prin care a solicitat:

— desființarea hotărârii atacate ca fiind pronunțată de judecătorul-sindic ulterior descărcării sale de orice îndatoriri și responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditorii, titularii de drepturi de preferință, acționarii sau asociații, conform art. 180 din Legea nr. 85/2014, și, în urma rejudecării, respingerea acțiunii ca rămasă fără obiect;

— desființarea hotărârii atacate și constatarea nulității cererii de chemare în judecată ca fiind formulată de o persoană care,

până la pronunțarea hotărârii atacate, și-a pierdut capacitatea de folosință și de exercițiu ca efect al dizolvării și radierii din registrul comerțului;

— în subsidiar, desființarea hotărârii atacate și respingerea acțiunii ca fiind formulată de o persoană lipsită de calitate procesuală activă, respectiv lipsită de interes, întrucât, până la pronunțarea hotărârii atacate, societatea debitoare a fost dizolvată și radiată din registrul comerțului;

— desființarea hotărârii atacate și, în urma rejudecării, respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

12. Pârâtul a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea a două chestiuni de drept, iar curtea de apel a dispus sesizarea numai cu privire la chestiunea evocată la pct. I.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

13. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

14. În acest sens a arătat că litigiul are ca obiect atragerea răspunderii patrimoniale a fostului administrator statutar al societății debitoare, în temeiul art. 169 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2014, în condițiile în care, prin Sentința civilă nr. 383/2021 din 27 mai 2021, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus închiderea procedurii insolvenței și radierea debitoare E.R. — S.R.L. din registrul comerțului, precum și descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatoriri și responsabilități, cu excepția celor derivând din acțiunea în antrenarea răspunderii patrimoniale.

15. În acest context, instanța de sesizare a apreciat că de lămurirea chestiunii de drept invocate depinde soluționarea pe fond a cauzei și că respectiva chestiune este nouă, întrucât nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau soluționat deja de Înalta Curte de Casație și Justiție.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

16. Numai pârâtul a depus un punct de vedere asupra chestiunii de drept prin care a apreciat că art. 180 din Legea nr. 85/2014 reglementează o limitare a capacității de folosință și de exercițiu a lichidatorului judiciar, fiind ridicat orice drept al acestuia de a mai efectua operațiuni în numele și pe seama societății radiate.

17. A mai arătat că închiderea procedurii insolvenței are ca efect dezinvestirea completă a instanței de soluționare oricărei cereri care vizează materia insolvenței persoanei juridice supuse acestei proceduri.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

18. Instanța de trimitere nu a prezentat un punct de vedere propriu asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

19. *Curțile de apel București, Iași și Ploiești* au transmis practică judiciară relevantă cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, iar *curțile de apel Bacău, București, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara* au transmis punctele de vedere ale judecătorilor asupra acestei chestiuni.

20. Din răspunsurile primite au rezultat două opinii.

21. Într-o *primă opinie* s-a apreciat că acțiunea întemeiată pe dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014 poate fi soluționată după închiderea procedurii insolvenței, dacă a fost formulată anterior acestui moment (*Curtea de Apel București — secțiile a V-a și a VI-a civile, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Iași — Secția civilă, Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și tribunalele Neamț, Brașov, București, Ilfov, Iași, Teleorman, Călărași, Ialomița, Specializat Cluj, Buzău și Prahova*). S-a argumentat că acțiunea în angajarea răspunderii

patrimoniale nu vizează societatea a cărei existență încetează, ci persoanele vinovate de intrarea societății în insolvență. De asemenea, s-a arătat că art. 173 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 reglementează în mod expres situația în care executarea silită a hotărârii de atragere a răspunderii patrimoniale are loc ulterior închiderii procedurii insolvenței, prin intermediul unui executor judecătoresc. Prin urmare, soluționarea acțiunii în atragerea răspunderii patrimoniale nu este împiedicată de închiderea procedurii insolvenței.

22. În sensul primei opinii au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești definitive: deciziile civile nr. 1.363 din 18 septembrie 2019, nr. 174 din 4 martie 2020, nr. 227A din 12 martie 2020, nr. 620A din 25 iunie 2020, nr. 1.242 din 7 octombrie 2020, nr. 1.468 din 4 noiembrie 2020, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă, și Decizia civilă nr. 427 din 10 martie 2021, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă; deciziile nr. 791/2017 din 10 noiembrie 2017, nr. 131/2018 din 5 martie 2018, nr. 248/2018 din 13 aprilie 2018 și nr. 556/2018 din 6 septembrie 2018, pronunțate de Curtea de Apel Iași — Secția civilă.

23. Într-o a doua opinie s-a apreciat că acțiunea întemeiată pe dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014 nu mai poate fi soluționată după închiderea procedurii insolvenței (*Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de insolvență, litigii cu profesioniștii și societăți, Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și tribunalele Bacău, Maramureș, Sălaj, Dolj, Gorj, Galați, Vrancea, Vaslui și Suceava*). S-a argumentat că, odată cu închiderea procedurii insolvenței, judecătorul-sindic dispune descărcarea integrală a administratorului/lichidatorului judiciar cu privire la activitatea debitoare, procedură și averea acesteia. Angajarea răspunderii în temeiul art. 169 din Legea nr. 85/2014 are natura unei proceduri create numai în scopul acoperirii părții din pasiv rămase după lichidarea bunurilor debitoare. Or, după închiderea procedurii insolvenței, acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale nu își mai poate atinge finalitatea.

24. În sensul celei de-a doua opinii au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești definitive: deciziile civile nr. 1.651A din 25 octombrie 2021 și nr. 1.475A/2021 din 6 octombrie 2021, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă; Decizia nr. 2.126/2021 din 2 decembrie 2021, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă; sentințele nr. 694/2019 din 22 iulie 2019 și nr. 588 din 8 decembrie 2021, pronunțate de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

25. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

26. Prin Decizia nr. 363 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 din 31 iulie 2014, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că dispozițiile art. 138 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale. În considerentele de la paragraful 23 din această decizie instanța de contencios constituțional a reținut că: „Întrucât, potrivit dispozițiilor art. 136 din Legea nr. 85/2006, prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditorii, titularii de garanții, acționarii sau asociații, toate acțiunile și cererile formulate în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006 se soluționează înainte de închiderea procedurii.”

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

27. Prin Decizia nr. 2 din 15 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 7 aprilie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că: (...) „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Codul de procedură civilă din 1865/art. 32 alin. (1) lit. a) și art. 56 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv a art. 136 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare/art. 180 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, *angajatorul desființat în urma procedurilor de insolvență, finalizate cu radierea din registrele specifice, nu poate sta în judecată, neavând capacitate procesuală de folosință*, iar fostul lichidator, chemat în judecată în nume propriu, nu are calitate procesuală pasivă.”

În considerentele de la paragraful 34 din această decizie s-a reținut că: „Astfel, societatea radiată, chemată în judecată prin fostul lichidator, nu mai îndeplinește condiția capacității de folosință, esențială pentru participarea în raportul litigios [art. 41 alin. (1) din Codul de procedură civilă/art. 32 alin. (1) lit. a) și art. 56 alin. (1) din Codul de procedură civilă], iar fostul lichidator, chemat în judecată în nume propriu, nu are calitate procesuală, deoarece, de la momentul radierii societății pe care o reprezenta, acesta nu mai poate exercita nicio atribuție în legătură cu societatea radiată, fiind degrevat de orice responsabilitate (art. 136 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, în prezent abrogată; art. 180 din Legea nr. 85/2014, în vigoare la acest moment).”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

28. Judecătorul-raportor a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

29. Pentru a evalua dacă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este aptă să asigure îndeplinirea funcției pentru care a fost concepută, aceea de a pronunța o decizie interpretativă de principiu în scopul de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare la nivel național, se impune, în primul rând, evaluarea tuturor elementelor sesizării, adică verificarea atât a circumstanțelor care o generează, cât și a condițiilor care permit declanșarea mecanismului de interpretare.

30. Aceasta presupune verificarea îndeplinirii simultane a tuturor condițiilor prevăzute pentru declanșarea procedurii hotărârii prealabile, condiții extrase din dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă și care pot fi enunțate astfel:

— existența unei cauze în curs de judecată, aflate în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;

— Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

31. Reținând că primele două condiții de admisibilitate, legate de titularul sesizării și stadiul soluționării pricinii în care sesizarea a fost promovată, sunt îndeplinite, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în privința condiției ca prin sesizare să fie dedusă spre interpretare o chestiune de drept nouă, care să justifice declanșarea mecanismului hotărârii prealabile, se evidențiază o serie de neregularități de natură a contura concluzia neîndeplinirii acesteia.

32. Astfel, reamintind că scopul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile este acela de a preîntâmpina generarea unei jurisprudențe neunitare ca urmare a unei interpretări și aplicări diferite a unei dispoziții legale, trebuie subliniat că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „noutate” și nici nu oferă criterii pentru conturarea caracterului de noutate. În aceste condiții, așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară (Decizia nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; deciziile nr. 3 și nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015; Decizia nr. 19 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 octombrie 2015), în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile, să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă.

33. De asemenea, condiția necesară pentru declanșarea mecanismului procedural referitoare la existența unei chestiuni de drept noi este apreciată ca fiind distinctă de cea care impune ca asupra respectivei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, concluzie ce se desprinde din interpretarea gramaticală a art. 519 din Codul de procedură civilă.

34. Sesizarea instanței supreme ar fi justificată sub aspectul îndeplinirii elementului de noutate atunci când problema de drept nu a mai fost analizată în doctrină — în interpretarea unui act normativ mai vechi — ori decurge dintr-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent prin raportare la momentul sesizării. De asemenea, problema de drept poate fi considerată nouă prin faptul că nu a mai fost dedusă judecății anterior.

35. Așadar, evaluarea noutății chestiunii de drept presupune, între altele, nu numai ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra acesteia și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare, dar și ca problema de drept să nu fi primit deja o anumită interpretare concretizată în jurisprudență, astfel încât să fie, de fapt, susceptibilă a fi tranșată în cadrul unui recurs în interesul legii.

36. Concluzionând, condiția noutății unei chestiuni de drept nu poate fi apreciată ca fiind îndeplinită numai din perspectiva unei analize limitate doar la împrejurarea ca asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat printr-o altă hotărâre și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare.

37. Pentru a verifica îndeplinirea criteriilor care susțin condiția noutății, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, potrivit dispozițiilor art. 180 din Legea nr. 85/2014, obiect al chestiunii de drept sesizate:

„Prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul judiciar și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditori, titulari de drepturi de preferință, acționari sau asociați.”

38. Dispozițiile art. 180 din Legea nr. 85/2014 nu prezintă însă o noutate legislativă în planul procedurii speciale a insolvenței.

39. Potrivit dispozițiilor art. 136 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 85/2006):

„Prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditori, titulari de garanții, acționari sau asociați.”

În mod similar, anterior Legii nr. 85/2006, art. 135 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevedea de asemenea:

„Prin închiderea procedurii judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditori, titulari de garanții, acționari sau asociați.”

40. Chiar dacă nu există o sinonimie perfectă a textelor de lege citate, se poate observa că reglementările succesive dispun în mod similar asupra efectelor închiderii procedurii insolvenței.

41. Astfel, chestiunea de drept sesizată transcende în timp, în măsura în care și reglementările anterioare prevedeau descărcarea judecătorului-sindic de orice îndatoriri sau responsabilități ca urmare a închiderii procedurii, fiind comună în reglementările succesive problema soluționării cererii de atragere a răspunderii persoanelor care au contribuit la starea de insolvență a debitorului după momentul închiderii procedurii.

42. În consecință, chestiunea de drept supusă analizei nu este nouă, din perspectiva datei la care a intrat în vigoare sau a duratei reglementării.

43. Este adevărat că un act normativ recent adoptat sau recent intrat în vigoare are, mai degrabă, un potențial de a conține probleme de drept noi care ar fi susceptibile a genera practică neunitară decât un act normativ intrat în vigoare de mai mult timp. Cu toate acestea, nu se poate nega, *de plano*, doar pe baza criteriului vechimii, că un astfel de act normativ mai vechi nu poate genera chestiuni de drept noi, întrucât este posibil ca o instanță să fie chemată să se pronunțe pentru prima dată asupra respectivei probleme de drept, după cum sunt posibile modificări sau completări ulterioare, mai recente, ale actului normativ, care să ridice probleme de interpretare.

44. În consecință, trebuie verificat și dacă reglementarea în discuție presupune o aplicare recentă, generată de un anumit context socioeconomic.

45. Din această perspectivă, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (deciziile menționate în paragraful 32) s-a reținut că examinarea acestei condiții necesită, prin verificarea jurisprudenței recente, a se vedea dacă în procesul curent de aplicare a legii instanțele au dat o rezolvare chestiunii de drept sesizate de instanța de trimitere.

46. Or, verificarea jurisprudenței permite constatarea că textul de lege la care se face referire în conținutul sesizării a primit în practica instanțelor de judecată interpretări și aplicări care au conturat deja o jurisprudență consistentă, pentru a mai putea subzista elementul de noutate în abordarea acestuia, o eventuală practică neunitară putând face, în măsura în care i se verifică premisele, obiectul celui alt mecanism procedural de unificare a practicii, al recursului în interesul legii.

47. Mai trebuie subliniat că instanța de trimitere are obligația identificării chestiunii de drept care necesită interpretarea, obligația caracterizării aspectului de noutate al acesteia, în planul interpretării și aplicării, precum și obligația prezentării aspectelor din care rezultă caracterul dificil sau dual al interpretării normelor de drept.

48. Rolul completului care dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție este acela de a releva norma și felul în care, din cauza complexității sau, dimpotrivă, a precarității reglementării, aceasta poate primi interpretări diferite și ar putea avea ca rezultat o jurisprudență neunitară.

49. Instanța care formulează actul de sesizare trebuie să prezinte argumentele care susțin interpretările aflate în opoziție pentru a demonstra dificultatea pe care o are în a determina

evidența unei anumite interpretări și, astfel, necesitatea de a apela la mecanismul de unificare. Cu alte cuvinte, încheierea de sesizare trebuie să fie motivată, aptă să releve reflecția judecătorilor din complet asupra respectivei chestiuni de drept și asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumentele aferente.

50. Această exigență legală a fost subliniată constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, divergența de interpretare ce există între reclamant și pârât, specifică procesului civil, nefiind de natură a demonstra dificultatea acestei operațiuni logico-juridice.

51. În acest context se observă că instanța de trimitere, deși a apreciat că se impune activarea mecanismului procedural al întrebării prelabile pentru lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 180 din Legea nr. 85/2014, nu a arătat în ce

constă noutatea și dificultatea de interpretare a acestor dispoziții legale, în condițiile în care din analiza jurisprudenței instanțelor rezultă că problema de drept generată de aplicarea dispozițiilor legale evocate nu este recentă.

52. Așadar, chestiunea de drept a cărei dezlegare se cere nu este nouă, nefiind îndeplinite criteriile care sunt de natură să caracterizeze noutatea problemei supuse dezbaterii, drept condiție a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prelabile.

53. În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat, prin condițiile restrictive de admisibilitate analizate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prelabile numai în privința chestiunilor de drept noi.

54. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția civilă, în Dosarul nr. 98/99/2020/a1, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 180 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, după închiderea procedurii de insolvență, mai poate fi soluționată o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 169 din aceeași lege?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 iunie 2022.

PREȘEDINTELE DELEGAT AL SECȚIEI A II-A CIVILE
VALENTINA VRABIE

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

